

[Forsvarsministeren]

Sigtet med forsvarrets uddannelses- og øvelsesvirksomhed på dette område er primært at lære danske styrker at beskytte sig mod følgerne af eventuel brug af atomvåben.

Som et nødvendigt led i vores alliancefællesskab i NATO uddannes officerer endvidere i den generelle atomare problematik samt i procedurer og planlægning i forbindelse hermed.

Uddannelsen er af teoretisk karakter og uden særlige tekniske aspekter og går ikke videre, end hvad der skal til for at deltage i alliancefællesskabet.

Dansk forsvar råder ikke over atomvåben eller i øvrigt over våbensystemer, der umiddelbart vil kunne anvendes til atomvåben, og der sker derfor naturligvis ikke øvelse i egentlig brug af sådanne våben.

Forslagsstillerne finder, at der inden for de seneste år skulle være sket en markant ændring i den norske politik på dette område, samt at den norske politik i øvrigt skulle være klart mere vidtgående end den danske. Denne opfattelse deler jeg ikke. Der er efter min vurdering overensstemmelse mellem den norske og danske politik på disse områder, idet begge lande deltager på ens vilkår i NATO-alliancefællesskabet. Denne opfattelse bygger jeg bl.a. på forskellige kontakter og samtaler med nordmændene. Hver med sine forudsætninger er begge lande medlemmer af alliancen, og hvert land deltager i det fælles samarbejde på lige fod for at yde sit bidrag til den samlede alliances troværdighed. Anderledes bør og skal det ikke være.

Regeringen har i lighed med tidligere regeringer en fast og entydig politik på dette område, og regeringen kan derfor ikke støtte det foreliggende forslag.

Hans Hækkerup (S):

Det danske atomvåbenforbehold svarer jo på næsten alle punkter til det norske, og vi er enige i, at danske styrker ligesom norske ikke skal uddannes i brugen af atomvåben. Derfor vil det være vigtigt at få klarlagt præcist, hvordan nordmændene administrerer denne del af atomvåbenforbeholdet – ikke mindst når det drejer sig om øvelser sammen med de af vore allierede, som ikke har taget det samme forbehold.

Vi er altså parat til at se på problemstillingen og finde en måde, hvorpå vi kan præcisere,

hvad der er den danske holdning, men det er nok nærmere en opgave enten for Forsvarskommissionen eller for Det Sikkerhedspolitiske Udvalg.

Connie Hedegaard (KF):

Hr. Jens Thoft og SF kan ikke lide NATO's strategi, og hr. Jens Thoft og SF er ikke tilhængere af atomafskrækkelsen, men hr. Jens Thoft og SF har et problem; der er faktisk ikke noget flertal herinde, der er enig med dem, og derfor må man forsøge med alle mulige andre krumspring, om man ikke på anden vis kan få udhulet Danmarks indpasning i NATO's strategi.

Jeg deler hr. Hans Hækkerups opfattelse af, at det havde været mere naturligt at behandle dette spørgsmål i en overordnet diskussion i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg, hvor man skal diskutere atomvåbenenes placering, strategi og lignende, så vi undrer os lidt over, at hr. Jens Thoft synes, at tiden er inde til at have denne diskussion på nuværende tidspunkt.

Det Konservative Folkeparti ser ikke umiddelbart noget alternativ til NATO's strategi, og vi har bestemt ingen ønsker om ensidigt at distancere Danmark fra den strategi. I øvrigt mener vi, at færre atomvåben og den forudsætning, at sandsynligheden for at anvende dem bliver mindre, må være vejen frem i stedet for pseudoforslag som dette.

Vi kan derfor ikke støtte hr. Jens Thofts forslag. Faktisk kan vi helt henholde os til, hvad daværende statsminister Anker Jørgensen sagde, da man den 12. december 1979 her i folketingsalen diskuterede det samme spørgsmål, og jeg citerer fra Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 2148, hvor den socialdemokratiske statsminister slog fast, idet han henviste til NATO's strategi:

»Det er derfor helt naturligt, at der som led i forsvarrets uddannelsesvirksomhed og under NATO-øvelserne indgår en tænkt anvendelse af atomvåben.«

Vi kan helt henholde os til, hvad den daværende socialdemokratiske statsminister anførte som begrundelse for at afvise sådanne forslag.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Connie Hedegaard, som jo ikke én, men snesevis af gange fra denne talerstol har henvist til, at Danmark burde føre